

community

The New Apostolic Church around the world

04/2022/AI

Të njëjtat dhunti, të njëjtat shanse

Kryeartikulli

Zoti krijon diçka të re

Shërbesa fetare

Së bashku në ndërtim të
tempullit të ri

Doktrina kishtare

Të kuptuarit e postit

New Apostolic Church
International

■ Kryeartikulli

- 3 Zoti krijon diçka të re

■ Shërbesa fetare

- 4 Së bashku në ndërtim të tempullit të ri

■ Këndi i fëmijëve

- 10 Jezusi bekon fëmijët
12 Për vizitë tek Ambra dhe Elena në Mackay (Australi)

■ Doktrina

- 14 Të kuptuarit e postit në qendër të vëmendjes

■ Lajme globale

- 18 Për çfarë diskutojnë apostujt e distrikteve

Zoti krijon diçka të re

Zoti krijon diçka të re. Nëpërmjet Shpirtit të Shenjtë ai krijon edhe njohuri të reja, ai na drejton drejt njohjes së plotë të Jezu Krishtit.

E di që disa njerëz kanë probleme me këtë. Kanë besuar diçka për vite, është predikuar me vite diçka dhe tani është diçka krejt ndryshe dhe e re.

Por – çfarë është më e rëndësishme tani: ajo që keni besuar ose që është thënë, predikuar ose dëgjuar për vite me rradhë apo ajo çfarë vjen nga Fryma e Shenjtë dhe ju afron me Jezu Krishtin?

Të dashur vëllezër dhe motra, ne nuk duam domosdoshmërisht të mbetemi të lidhur pas diçkaje vetëm sepse e kemi besuar dhe dëgjuar në atë mënyrë për vite me rradhë. Nuk ka të bëjë gjithashtu as me faktin a ka qenë e gabuar apo e drejtë.

Pyetja e vetme që duhet bërë është: A më afron ky mendim i ri me Jezusin? A i përshtatet kjo edhe më mirë vullnetit të tij?

Nëse më afron më shumë me Zotin, atëherë unë eci në këtë rrugë dhe thith këtë njohuri të re. Nëse kjo nuk është sipas

Foto: NAK International

vullnetit të Zotit dhe më largon nga Jezu Krishti, atëherë nuk e dua këtë mendim të ri.

Por kur vjen nga Fryma e Shenjtë, kjo njohuri e re çon në shpëtim, në bekim, në zgjedhje dhe më afron akoma më shumë me mendjen e Jezu Krishtit. Atëherë le ta pranojmë atë. Vëlla, motër, lere veten të udhëzohesh, të drejtohesh!

Të fala të përzemërta, juaji

Jean-Luc Schneider

Së bashku në ndërtim të tempullit të ri

Shërbesa fetare e Pentakostit u mbajt në kishën qendrore në Buenos Aires (Argjentinë)

Photos: INA Sud América

1. Korint 3,16

*A nuk e dini se ju jeni Tempulli
i Perëndisë dhe se Fryma e tij
banon në ju?*

Të dashur vëllezër dhe motra, ne i jemi mirënjohës Atit tonë Qiellor që i dëgjoji lutjet tona dhe na bëri të mundur që të festojmë Pentakostin këtu në mesin tuaj. Ne kishim mall për të; dhe është thjesht e mrekullueshme ta përjetosh atë tani. Ne jemi gjithashtu shumë mirënjohës që të gjithë Apostujt e Distrikteve dhe Ndhmësit e tyre arritën të jenë me ne. Prania e tyre do të thotë diçka e veçantë për mua - dhe ndoshta edhe për ju. Ata përfaqësojnë të gjithë fëmijët e Perëndisë, të gjithë të krishterët apostolikë të rinj në të gjithë globin.

Së bashku ata udhëheqin Kishën në mbarë botën dhe nëpërmjet tyre ne mund të lidhemi në shpirt me të gjithë vëllezërit dhe motrat kudo ku janë.

Kur mendoj për njerëzit e Perëndisë anembanë botës, më bën përshtypje se sa të ndryshëm mund të jenë. Ka shumëllojshmëri të madhe mes popullit të Perëndisë. Së pari, ata jetojnë në vende të ndryshme; dhe ju e dini, në disa vende ka siguri dhe paqe, por në një numër vendesh ka krime dhe luftë të gjatë. Disa vende janë shumë të zhvilluara, të tjera më pak. Disa vende janë shumë të pasura, të tjera shumë të varfra. Kjo ndikon në kushtet e jetesës së vëllezërve dhe motrave tona, pasi janë vërtet shumë të ndryshme.

Ka edhe shumëllojshmëri të madhe në kishën tonë. Në disa vende kemi miliona anëtarë, në vende të tjera ndoshta vetëm një duzinë. Ka fëmijë të Perëndisë që i përkasin një kisha të madhe dhe të tjerë që janë krejt vetëm dhe të izoluar. Nëse shikoni situatën e tyre personale, individuale, shumëllojshmëria bëhet edhe më e madhe. Disa janë shumë të shëndetshëm, të tjerët kanë qenë gjithmonë të sëmurë. Ka të varfër dhe të pasur. Disa jetojnë shumë gjatë, dhe jetëgjatësia e të tjerëve është shumë e shkurtër. Disa kanë shumë dhunti, aftësi dhe potenciale, e të tjerë më pak. Një shumëllojshmëri e madhe.

Si njerëz, ne nuk mund ta shpjegojmë këtë. Do të ishte e kotë të mendoni thellë për këtë, sepse nuk do të gjenit një përgjigje. Gjithçka që dimë është se Zoti dëshiron ta heqë këtë padrejtësi. Ai dëshiron t'i udhëheqë të gjithë njerëzit në krijimin e ri në të cilin nuk ka padrejtësi; në të cilin të gjithë njerëzit do të çlirohen nga e keqja, nga vdekja dhe sëmundja. Kjo është gjithçka që dimë.

Në Pentakost ne festojmë derdhjen e Frymës së Shenjtë - dhe kjo është një gjë e madhe. Të gjithë fëmijët e Perëndisë që lindin përsëri nga uji dhe nga Fryma kanë marrë të njëjtën dhunti: dhuntinë e Frymës së Shenjtë. Kjo u ka dhënë atyre mundësinë që të shndërrohen në imazhin e Krishtit. Atyre u është dhënë mundësia të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë si fryti i parë. Dhe kushdo që ka lindur përsëri nga uji dhe nga Fryma, ka marrë të njëjtën dhunti të Frymës së Shenjtë. Ai ka saktësisht të njëjtën mundësi, të njëjtin shans, të jetë fryti i parë i mbretërisë së Perëndisë. Nuk ka rëndësi në çfarë kushtesh jeton. Nuk ka rëndësi nëse je i shëndetshëm apo jo, je i pasur apo jo, je i talentuar apo jo. Gjithçka që ka rëndësi është vullneti juaj për t'u shndërruar në imazhin e Krishtit. Nëse jeni të vendosur të jeni fryti i parë i mbretërisë së Perëndisë, pavarësisht nga rrethanat

tuaja, Perëndia do t'ju sigurojë gjithçka që ju nevojitet për ta bërë këtë. Ky është ngushëllimi i madh i Pentakostit. Nuk ka rëndësi se cilës bashkësi i përkisni, sa vjeç jeni e kështu me radhë. Le të jemi të vendosur të hyjmë në mbretërinë e Perëndisë dhe të shndërrohemi në shëmbëlltërinë e Krishtit. Unë ju them: ju mund ta arrini këtë!

Në Rrëshajë, në Pentakost festojmë edhe ditëlindjen e kishës së Krishtit. Kisha e Krishtit u bë e dukshme në tokë gjatë Pentakostit nëpërmjet mbledhjes së besimtarëve të vulosur me Frymën e Shenjtë. Këtu apostulli Pal e krahason kishën e Krishtit me tempullin. Ai është tempulli i Besëlidhjes së re. Pali shton se çdo besimtar është një gur i vendosur në këtë ndërtesë nga Zoti.

*Neve na bëhet thirrje
që të kontribuojmë me
dhuntinë dhe forcën tonë,
me qëllim që Ungjilli të
mund të përhapet edhe në
të ardhmen.*

Në Testamentin e Vjetër, tempulli ishte vendbanimi i Perëndisë në tokë. Populli i Izraelit erdhi në tempull për të pasur një takim me Perëndinë. Ata u mblodhën në tempull për të takuar, lavdëruar dhe falënderuar Perëndinë. Kur sulmoheshin nga armiqtë e tyre, ata mblidheshin në tempull dhe i thërrisnin Perëndisë për ndihmë. Ata erdhën gjithashtu për t'i kërkuar falje Perëndisë dhe bënë oferta për të marrë

falje. Ky ishte Testamenti i Vjetër.

Në Testamentin e Ri, kisha është tempulli i Perëndisë. Kisha është grupimi i besimtarëve që pagëzohen dhe ndjekin Krishtin. Ne bashkohemi në adhurim, në bashkësinë e fëmijëve të Zotit, për të takuar Zotin. Duke qenë se e dimë se e takojmë Zotin në adhurim, së bashku lavdërojmë emrin e tij dhe shprehim mirënjohjen tonë. Këtë e bëjmë në lutjet tona, përmes muzikës, sjellim dhuntinë tona dhe i bëjmë mirë fqinjëve tanë. Edhe kjo është një mënyrë për të shprehur mirënjohjen ndaj Zotit: t'i shërbejmë njëri-tjetrit, t'i bëjmë mirë njëri-tjetrit. Jezusi tha: atë që i bëni vëllait tim, motrës sime, vëllezërve të mi më të vegjël, motrave të mia më të vogla, ma bëni edhe mua (krh. Mt 25,40). Pra, është një mënyrë e shkëlqyer për të shprehur mirënjohjen tonë ndërsa bashkohemi në shoqërinë e fëmijëve të Perëndisë dhe i bëjmë mirë njëri-tjetrit.

Ne gjithashtu mblidhemi për të kërkuar ndihmën e Zotit. Mbi të gjitha, ne kërkojmë që Ai të na çlirojë nga e keqja. Ne e dimë nëse vijmë këtu dhe i kërkojmë Zotit të na ndihmojë, Ai do ta bëjë. Sigurisht që ne mund të vijmë të Ati ynë qiellor dhe t'i tregojmë Atij të gjitha shqetësimet

tona të jetës sonë të përditëshme. Ne i besojmë atij, ai është Ati ynë, ai e di se për çfarë kemi nevojë - dhe ai do të na e japë. Dhe nëse lutemi për njëri-tjetrin, ai do të na dëgjojë.

Por lutja jonë më e rëndësishme është sigurisht: “Na çliro nga e keqja; na drejto në mbretërinë tënde, në liri.” Perëndia do t’i përgjigjet kësaj lutjeje. Ai tashmë po punon për të na çliruar nga e keqja.

Gjithashtu i kërkojmë Zotit falje për mëkatet tona. Kur ne lutemi së bashku në Lutjen Ati ynë, ne i rrëfejme mëkatet tona dhe lutemi së bashku që Ai të na i falë ato; sepse ai i fal mëkatet vëllait dhe motrës sonë. Zoti e dëgjon gjithashtu atë lutje. Dhe bukuria e saj është se ne nuk duhet të bëjmë sakrificë për t’u falur. Ne kemi Jezu Krishtin. Ai bëri sakrificën, e solli atë një herë dhe mjafton. Sakrificë e tij vlen përjetësisht për të gjithë njerëzit. Pra, kur bashkohemi, nuk duhet të bëjmë sakrificë për të marrë falje. Kur mblidhemi së bashku, festojmë sakrificën e Jezu Krishtit; dhe ne lavdërojmë Zotin për flijimin e tij. Kështu bëjmë kur marrim Darkën e Shenjtë. Ne shprehim mirënjohjen tonë. Jezu Krishti bëri sakrificën; ajo është ende e vlefshme; do të jetë gjithmonë e vlefshme.

Ky është kuptimi i pohimit se kisha është tempulli i Besëlidhjes së re. Mblidhemi për të shprehur mirënjohjen dhe lavdërimin tonë ndaj Zotit, për t’u lutur dhe kërkuar

që ai të na ndihmojë ne dhe fqinjët tanë; ne i kërkojmë atij faljen e mëkateve tona; dhe ne festojmë sakrificën e Jezu Krishtit.

Tempulli kishte një kuptim tjetër në Dhiatën e Vjetër: Solomoni donte të jepte një shembull duke ndërtuar një tempull. Ai donte të sigurohej që të gjithë johebrenjtë mund të shihnin se Perëndia i Plotfuqishëm jeton në tokë mes popullit të Tij. Pra, tempulli ishte shenja e pranisë së Perëndisë në Izrael dhe kështu në tokë. Kisha e Krishtit është tempulli i Besëlidhjes së re. Pra, kisha është gjithashtu shenjë se Zoti është ende i pranishëm dhe aktiv në tokë.

Kur Pali tha se çdo besimtar është një gur që i përket këtij tempulli, do të thotë gjithashtu se çdo anëtar i kishës është një shenjë e pranisë së Zotit në tokë. Ose më saktë, duke qenë se kjo është Kisha e Jezu Krishtit, çdo besimtar, çdo i krishterë, duhet të jetë një shenjë që tregon se Jezu Krishti nuk është thjesht një figurë në histori; ai është i gjallë, është i pranishëm në tokë dhe se ai punon. Ju dhe unë, vëllezër e motra, jemi thirrur të jemi një shenjë e dukshme e pranisë dhe veprimit të Zotit. Ne mund të dëshmojmë se Perëndia jeton në zemrat tona. Ai nuk është larg në parajsë dhe ne flasim me të herë pas here. Jo, ai është i gjalli dhe jeton në zemrat tona! Ai është gjithmonë me ne.

Çdo besimtar është një gur, që i përket tempullit

Darka e Shenjtë për shpirtrat e larguar nga kjo jetë u mor nga apostujt Gerardo Zanotti dhe Guillermo Canessa, të cilët dolën në pension po në këtë shërbesë

Me qenë se është kështu, pasi Zoti është me ne, sepse ai jeton në zemrat tona, ne duam t'i pëlqejmë Zotit dhe jo njerëzve. Kjo duket e thjeshtë, por nuk është edhe aq, pasi shikojmë se sa energji investojnë njerëzit në përpjekje për të kënaqur njerëzit e tjerë. Ata bëjnë gjithçka vetëm për të qenë si të tjerët; që mendimi i tyre të përputhet me opinionin mbizotërues; për të thënë saktësisht atë që thonë të tjerët; për të marrë disa pëlqime në rrjetet sociale. Ata dëshirojnë të pranohen nga të tjerët. Ose, për ta thënë në gjuhën e Biblës: Ata duan të kënaqin njerëzit. Po Zotin?

Ne duam të pohojmë se Zoti jeton në zemrat tona. Dhe kështu do të jetë gjithmonë më e rëndësishme për ne t'i pëlqejmë Perëndisë sesa t'i pëlqejmë njerëzve. Ne duhet të jemi gjithashtu një provë se Zoti jo vetëm që jeton në zemrat tona, por se ai gjithashtu punon në kishë dhe në zemrat tona. Kjo bëhet e dukshme përmes zhvillimit tonë shpirtëror. E di që kjo nuk është asgjë e re. Kjo është predikuar për dekada e shekuj.

Por unë pyes veten, seriozisht, si është gjendja me zhvillimin shpirtëror? Eshhtë mirë të dëgjosh: "Po, ne po përgatitemi për kthimin e Krishtit, po shkojmë në kishë, po sjellim sakrificat tona." Por pyetja që lind më pas është gjithmonë e njëjta: "A kemi ndryshuar?" Secili mund të përgjigjet për veten e tij. Ju lutemi mos mendoni për fqinjin tuaj. Mendoni

për veten tuaj. Do të jem absolutisht i sinqertë: nuk jam i kënaqur me përgjigjen time. Duhet të punojmë për këtë. Ka qaq shumë gjëra që duhet të ndryshojmë, që mund të ndryshojmë, në mënyrën se si mendojmë, në mënyrën se si jetojmë. Ne duhet të kemi më shumë besim te Zoti në situata të caktuara. Mund e duhet të sillemi ndryshe ndaj fqinjëve tanë. Kemi shumë për të bërë.

Le të jemi një shenjë, le të tregojmë se Perëndia po punon në kishën e tij dhe në zemrat tona. Mos harroni se ne jemi të vendosur të transformohemi në imazhin e Krishtit. Perëndia bën punën e tij; ne duhet të bëjmë tonën.

Një shenjë tjetër e pranisë së Zotit është uniteti, të qenurit një e popullit të tij. Jezu Krishti u lut për unitetin e popullit të Perëndisë. Për të, të qenurit një e dishepujve pasqyronte unitetin e Trinisë. Ai donte që njerëzit e tij të ishin një, pasi ai dhe Ati i tij janë një, për të treguar se Triniteti punon edhe këtu. Kisha është shenja e dukshme e pranisë së Zotit; prandaj ne punojmë për unitetin e popullit të Zotit si një nga shenjat më të mëdha të tij. Aty ku Zoti është vërtet i pranishëm si një unitet i Zotit, Atit, Birit dhe Frymës së Shenjtë, atje ka unitet dhe janë së bashku një.

Të gjithë jemi thirrur të kontribuojmë në ndërtimin e kishës, të tempullit. Në një farë mënyre, ne jemi përgjegjës

për të ardhmen e kësaj ndërtese, kësaj kisha. Të gjithë jemi thirrur të kontribuojmë me dhuntitë dhe forcën tonë, në mënyrë që Ungjilli të vazhdojë të shpallet në të ardhmen; se kthimi i Krishtit mund të shpallet edhe për brezat e ardhshëm; që edhe në të ardhmen të mund të përgatitet bashkësia nuse e Krishtit; që besimtarët të mund të vazhdojnë të kenë shoqëri me njëri-tjetrin dhe me Zotin në të ardhmen. Çdo person i pagëzuar thirret për të dhënë një kontribut. Sigurisht me dhunti dhe aftësi të ndryshme; kemi edhe përgjegjësi të ndryshme. Por të gjithë duhen dhe të gjithë mund të kontribuojnë. Le t'i shërbejmë Zotit së bashku. Dhe le të plotësojmë njëri-tjetrin me dhuntitë tona. Kjo do të na duhet deri në kthimin e Krishtit.

Sigurisht, ne nuk mund ta ndërtojmë këtë kishë, këtë tempull siç mendon njeriu. Nëse do të ishte kështu, të gjithë do të thoshin: "Duhet të jetë komode për mua. Unë dua që kisha të ndërtohet për të më kënaqur mua. Nuk dua të ndryshoj mendje. Dua të më pranojnë kështu siç jam. Nuk dua të ndryshoj zakonet e mia." Imagjinoni një kishë të ndërtuar si kjo. Do të ishte një kaos i vërtetë. Jo, Perëndia thotë: "Ju jeni përgjegjës për ndërtimin e tempullit, por ai do të ndërtohet sipas planit tim." Plani i tij është shumë i saktë.

Plani i Perëndisë është Ungjilli i Jezu Krishtit, mësimi i apostujve siç është shkruar në Bibël. Kur flas për Biblën, lindin shumë pyetje. Shumë njerëz i referohen Biblës për të mbështetur mendimet e tyre. Bibla përdoret pothuajse për çdo gjë. Gjithmonë mund të gesh një fjalë në Bibël që konfirmon mendimin tënd. Nëse doni të vrisni dikë, mund të lexoni Biblën dhe të gjeni një arsye të mirë për ta bërë këtë. Unë po e ekzagjeroj pak, por e kuptoni atë që dua të them.

Ne nuk duam ta përdorim Biblën në këtë mënyrë. Ne duam ta lexojmë Biblën nën dritën e Frymës së Shenjtë. Apostolati ka për detyrë të interpretojë Biblën nën dritën e Frymës së Shenjtë; dhe ne të gjithë kemi marrë dhuntitë e Frymës së Shenjtë. Ju lutemi përdorini ato dhe jo pikëpamjet tuaja për të lexuar dhe interpretuar Biblën. Leximi i Biblës nën dritën e Frymës së Shenjtë frymëzon dashurinë për Perëndinë dhe të afërmin. Atëherë leximi i Biblës bëhet shumë i dobishëm. Sepse përmban mesazhin e dashurisë për Zotin dhe të afërmin. Dhe mos harroni: është më e rëndësishme të kënaqësh Zotin sesa të kënaqësh njerëzit.

Në këtë mënyrë le të kontribuojmë në ndërtimin e tempullit. Le të përdorim dhuntitë tona, aftësitë tona, forcën tonë, energjinë tonë së bashku në mënyrë që Ungjilli të mund të shpallet, kthimi i Krishtit të mund të shpallet, bashkësia nuse të përgatitet dhe fëmijët e Perëndisë të mund të kenë

shoqëri me njëri-tjetrin në të ardhmen. Sigurisht që ky tempull nuk ka përfunduar ende. Është ende në ndërtim e sipër; dhe kur shikon një ndërtesë në ndërtim, kupton se diçka mungon ende. Pjesa e dukshme e kishës sonë, e gjalla, bashkimi i të gjallëve, është ende i papërsosur. Ju lutem mos u mërzitni! Kjo është krejtësisht normale. Është në ndërtim e sipër. Ajo që ka rëndësi nuk është shuma e papërsosmërive që mund të shihni, por se si i trajtojmë ne ato. Kisha nuk mund të jetë e përsosur për sa kohë është në tokë. Por me ndihmën e Perëndisë dhe me udhëheqjen e Frymës së Shenjtë, ne mund t'i trajtojmë papërsosmëritë njerëzore në një mënyrë të përsosur. Edhe për këtë, ne duhet të frymëzohemi nga Fryma e Shenjtë. Ajo na mëson se si të përballemi me to.

Në ditën e kthimit të Krishtit, ai do të marrë atë pjesë të Kishës që është përgatitur për të. Ata nuk do të jenë të përsosur, por ai do t'i bëjë të përsosur me hirin dhe meritën e tij. Vetëm atëherë mund të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë.

Tempulli do të vendoset përfundimisht në Krijimin e ri, kur të gjithë ata që besojnë dhe kanë ndjekur Jezu Krishtin, të gjithë ata që janë pranuar nga Perëndia, do të jetojnë në bashkësi të përsosur dhe të përjetshme me Perëndinë. Çfarë hiri, çfarë mëshire! Nuk duhet të presim kaq gjatë. Tashmë jemi në pritje të kthimit të Krishtit.

Pas fjalës së predikuesve të dytë, apostulli kryesor tha: Fuqia e Frymës së Shenjtë nuk varet nga mosha. Ajo prek ata që janë të rinj si dhe ata që janë të rritur. Gjithashtu edhe këtë mëngjes kemi një mundësi tjetër për të përjetuar fuqinë e Frymës së Shenjtë.

Ndërsa përgatitemi për faljen e mëkateve dhe për marrjen e Darkës së Shenjtë, lutemi së bashku: "Na i fal fajet tona, ashtu siç i falim edhe ne fajtorët tanë". Kur lutemi për këtë së bashku, ne jo vetëm që lutemi për faljen e mëkateve tona, por gjithashtu kërkojmë nga Zoti faljen e mëkateve të fqinjit tonë; dhe pastaj ne angazhohemi për të falur fqinjin tonë. Janë dy gjëra të ndryshme. Nga njëra anë kërkojmë falje për fqinjin tonë dhe më pas duam të falim edhe ne fqinjin tonë. E di që në disa raste është jashtëzakonisht e vështirë të falësh dikë që ka bërë diçka vërtet të tmerrshme. Disa pastaj frikësohen dhe thonë: "A do të më falë Zoti nëse nuk jam në gjendje të fal?"

Apostulli kryesor Leber thoshte shpesh se është e rëndësishme të paktën të jesh i gatshëm për të falur. Pra, mos u shqetësoni nëse kërkon pak kohë për ta arritur këtë. Perëndia do të shohë përpjekjet tuaja për të falur fqinjin tuaj.

Apostujt e rinj Néstor Manzelli, Claudio Videla dhe Pablo Basso

Por pastaj vjen aspekti tjetër: Ne lutemi dhe i kërkojmë Zotit që të falë fqinjin tonë. Kjo është diçka tjetër. Vëllezër dhe motra. Nëse nuk jeni ende në gjendje ta falni fqinjin tuaj, ju lutem të paktën hidhni hapin e parë dhe kërkonin nga Zoti ta bëjë atë! Hiqni dorë nga mendimi se Zoti duhet ta ndëshkojë atë, se Zoti duhet ta dënojë atë. Le të lutemi: “Të lutem, o Zot, nuk mund të fal, por fale Ti të lutem!” Jam i bindur se ky është hapi i parë, vendimtar drejt mundësisë për të falur fqinjin tonë. Me fuqinë e Frymës së Shenjtë ju mund ta bëni këtë hap.

Pastaj ne përjetojmë fuqinë e Frymës së Shenjtë në marrjen e Darkës së Shenjtë. Nëpërmjet fuqisë dhe veprimit së Frymës së Shenjtë, ju mund të merrni jo vetëm bukën dhe verën, por trupin dhe gjakun e Jezu Krishtit. Kjo është e mundur vetëm për shkak të veprimit, efektit dhe fuqisë së Frymës së Shenjtë.

Duke shijuar Darkën e Shenjtë, duke marrë trupin dhe gjakun e Krishtit, forcohet bashkimi ynë me Jezu Krishtin. Ai na thotë: ‘Merreni, jam unë! A e shikon? Unë të dua dhe kam vdekur për ty! A e shikon? Unë jam këtu, unë jam me ty! A e shikon? Unë dua të të çoj në mbretërinë time dhe dua që të jesh me mua përgjithmonë! Merre, ai jam unë!’ Kjo e forcon bashkimin me Jezu Krishtin.

Kur marrim trupin dhe gjakun e Jezusit, dhe bashkë me të natyrën e Tij hyjnore, ne marrim gjithashtu fuqinë për të kapërcyer çdo gjë. Le të mos harrojmë të ndryshojmë. Le të shkojmë një hap më tej në zhvillimin tonë shpirtëror. Ne marrim forcën për ta bërë këtë në marrjen e Darkës së Shenjtë. Kur marrim Darkën e Shenjtë, ne jemi të mbledhur rreth Krishtit dhe kjo forcon shoqërinë dhe unitetin tonë. Sigurisht që jemi shumë të ndryshëm, por jemi bashkë në Krishtin.

MENDIME KYÇE.

Kisha e Krishtit është grupi i besimtarëve që pagëzohen dhe ndjekin Krishtin. Ne duam të jemi një shenjë e dukshme që Zoti është i pranishëm dhe aktiv në tokë dhe në zemrat tona; dhe ne jemi thirrur për të ndihmuar në ndërtimin e Kishës. Ne e bëjmë këtë sipas planit të Perëndisë, Ungjillit të Jezu Krishtit.

JEZUSI BEKON FËMIJËT

SIPAS MATEUT 18,1-5

Një ditë njerëzit sollën fëmijët e tyre te Jezusi. Ata dëshironin që ai t'i bekonta ata.

Dishepujt përpiqeshin t'i mbanin larg fëmijët nga Jezusi. Ata mendonin se fëmijët do ta bezdisnin Jezusin, pasi nuk e

dinin se sa i donte ai fëmijët. Jezusi ven re, që dishepujt mundoheshin të mbanin larg fëmijët. Ai u thotë: „Leri fëmijët të vijnë tek unë. Mos i mbani larg ata. Pasi atyre ju përket mbretëria e qiellit.“

Pastaj ai shtrin duart mbi kokat e fëmijëve dhe i bekon ata. Një here tjetër dishepujt donin të dinin prej Jezusit, se kush ishte më i madhi në mbretërinë qiellore.

Atëhere Jezusi thërret njërin prej fëmijëve dhe e vendos në mesin e turmës dhe përgjigjet: „Nëse nuk do të ndryshoni dhe nëse nuk do të beheni si ky fëmijë, ju nuk do të hyni dot në mbretërinë qiellore. Ai që e ul veten dhe e bën të vogël sa ky fëmijë, ai do të jetë më i madhi në mbretërinë qiellore.“

Jezusi vazhdon: „Kur një fëmijë pranon diçka në emrin tim, më

ka pranuar edhe mua, dhe kush pengon një fëmijë të mos besojë në mua, ai më mire të shkojë të mbytet. Mos i nënvlerësoni fëmijët! Pasi engjëjt e tyre në qiell shikojnë në çdo kohë fytyrën e Atit tim qiellor. Ati im në qiell dëshëron, që çdo fëmijë të jetë i mbrojtur.“

PËR VIZITË TEK AMBRA DHE ELENA NË MACKAY (AUSTRALI)

G'day, how are you?, kështu përshëndesim ne. Ne jemi Elena dhe Ambra. Të dyja jemi gjashtë vjeçe, jemi kushërira dhe kemi lindur në Australi. Nënata tona janë motra dhe janë shpërngulur para 15 vitesh së bashku me familjet e tyre nga Gjermania në Australi. Ja një foto ku kemi dale së bashku me motrat e vëllezërit tanë: ne të dyja jemi mbrapa, përpara është Christina, katër vjeçe, Nathan, tre, dhe Jack, dy vjeç.

Australia është e njohur për botën e mrekullueshme të kafshëve. Këtu mund të na shikoni në foto me një kangur dhe një koalë. Shumë njerëz kujtojnë që koalat janë arinj, por ata hynë në grupin e kafshëve që i rrisën këlyshët e tyre në xhep, dhe ato mbajnë erë jo aq të mire sa duken në paraqitje.

Ne jetojmë pranë detit dhe kjo na pëlqen shumë, që madje edhe në dimër mund të ngremë kala prej rërë apo ndonjë balonë në qiell, pasi këtu është ngrohtë. Përveç kësaj ka shumë për të zbuluar: gaforre, peshq të vegjël, midhje, korale. Para disa javëve kemi parë edhe Rochen (një lloj peshku i rrezikshëm me krahë të mëdhenj e një bisht si shigjetë)! Në dimër mund të shikosh që nga bregu edhe balenat; është me të vërtet shumë gjë e bukur.

Bashkësia jonë në Mackay përbëhet nga 60 motra e vëllezër. Ja një foto e shkollës të së dielës me fëmijët rreth apostullit të distriktit Peter Schulte, i cili vjen nga bashkësia jonë.

Moti këtu është në përgjithësi i mrekullueshëm, për këtë arsye ne, fëmijët, ndërmarim shumë eskursione në ajër të pastër.

Ne hamë me kënaqësi kremviçet australiane apo Pies, janë byrekë të rrumbullaktë të mbushur me mish. Por edhe guzhina gjermane na pëlqen shumë. Spätzle dhe Laugenbrezeln (lloj makaronash dhe bukësh të bëra vetë) të gjyshërve dhe gjysheve tona na shijojnë shumë.

Kjo foto tregon të gjithë kushërinjtë e kushërirat të cilët kemi dalë së bashku me gjyshtet e gjyshtet tanë.

Photo: Björn Renz

Një vështrim rreth të kuptuarit të postit

“Të kuptuarit apostolik i ri i postit” është një shkrim i veçantë prej 32 faqesh në Mendime Udhëzuese që iu dërgua së fundmi vëllezërve të admin – këtu janë fragmentet më të rëndësishëm të informacionit për të gjithë të interesuarit.

Posti dhe shërbimi janë pjesë e jetës së kishës; pa to kisha nuk mund të përmbushë detyrën e saj për t'i dhënë dëshmi të besueshme Krishtit. “Një post shpirtëror bëhet nëpërmjet emërimit, një autorizim i dhënë, një bekim dhe shenjtërim për shërbimin në kishën e Krishtit. Ai ushtrohet nën fuqinë e Shpirtit të Shenjtë” (Katekizmi i Kishës Apostolike të Re, KNK 7.1).

“Në Kishën e Krishtit, duhet të dallohen nga posti, nga detyra ato shërbime të shumëfishta për shpalljen e Ungjillit dhe për të mirën e besimtarëve, të cilat mund të kryhen edhe pa emërim, ” (KNK 7.1). Prandaj nuk është e nevojshme të emëroresh për të marrë përsipër një detyrë në bashkësi dhe në kishë. “Po aq për t'u dalluar nga detyra është thirrja që i bëhet çdo besimtari për t'i shërbyer Zotit duke e ndjekur pas

atë” (KNK 7.1). Ky priftërim i përgjithshëm i besimtarëve realizohet në ndjekjen e Krishtit pas me fjalë dhe me vepra.

Dy natyrat

Të krishterët e të gjitha besimeve besojnë dhe rrëfejnë se Jezu Krishti ka dy natyra: Ai “është njeri i vërtetë dhe Perëndi i vërtetë” (KNK 3.4). Nëse personi dhe vepra e Jezusit përbëjnë standardin për kishën dhe gjithçka që lidhet me të, atëherë është logjike që doktrina e kishës dhe doktrina e sakramenteve të jenë të lidhura ngushtë me doktrinën e dy natyrave.

“Kisha e Krishtit ka gjithashtu një anë të fshehur ose të padukshme dhe një anë të dukshme ose të zbuluar. [...] Ana

e fshehur e kishës, si natyra hyjnore e Jezu Krishtit, nuk mund të përshkruhet përfundimisht, por prania e saj mund të perceptohet në efektet shpëtuese të sakramenteve dhe Fjalës së Perëndisë. [...] Ana e zbuluar e kishës së Krishtit, si njeriu Jezus, ka një pjesë në historinë e përgjithshme të njerëzimit. Megjithatë, ndryshe nga ai, njerëzit që veprojnë në të janë subjekt i mëkatit. Për këtë arsye për njerëzimin mund të gjenden edhe në Kishë, gabime, shtigje të rreme dhe dalje nga rruga e drejtë” (KNK 6.3). Doktrina e dy natyrave është gjithashtu e një rëndësie vendimtare për të kuptuarit e postit. Kjo duhet të bëhet e qartë në bazë të përcaktimit të marrëdhënies ndërmjet postit dhe personit.

Posti dhe personi

Në Testamentin e Ri (TR), Pali është një shembull i jashtëzakonshëm i unitetit të personit dhe postit, detyrës, jetës private dhe punës publike. Apostulli mund të flasë për unitetin midis personit dhe detyrës, sepse ai është i mbushur me besim në Krishtin, është në gjurmët e Krishtit - jo më pak në kuptimin e pjesëmarrjes në vuajtjen e tij - dhe është besnik ndaj Ungjillit.

Artikulli i pestë i besimit flet për Zotin që “emëron njerëzit në një post, në një detyrë. Prandaj, posti nuk është punë njerëzore dhe në fund të fundit as e bashkësisë, por është dhuratë e Zotit për kishën e tij.” (KNK 2.4.5). “Po”-ja e të zgjedhurve për zgjedhjen e tyre ndodh kur njeriu pranon zgjedhjen hyjnore dhe përpiqet ta përmbushë atë me gjithë personin e tij. Aftësitë dhe cilësitë e mira që zotëron ky person vihen në shërbim në momentin e emërimit. Në të njëjtën kohë bëhet e qartë se emërimi nuk përfshin transferimin, dhurimin e dhuntive të reja.

Paragrafi KNK 7.6.3 - kur flet për apostullin si “një ndihmës për gëzimin tuaj” ose “një shembull për bashkësinë” - i referohet kornizës së postit: domethënë bashkësisë. Reflektimi të bashkësia mund të ketë sukses vetëm nëse posti dhe personi, përmbushja e detyrës dhe mënyra e jetesës, janë në harmoni, në përputhje me njëra-tjetrën duke u bazuar të dyja te Jezu Krishti.

Një unitet, një njësi e ndashme, e shkëputshme

Posti dhe personi formojnë një njësi, një unitet - si njeriu dhe Zoti në Jezusin ose si ana e dukshme dhe e padukshme e kishës, ose si buka dhe vera me trupin dhe gjakun e Krishtit. Megjithatë, ky unitet nuk është i përsosur, por është i rrezikuar dhe i brishtë e pikërisht nga mëkataria e personit. Edhe pse posti pranohet nga personi dhe personi është përgjegjës për administrimin e duhur të detyrës së tij,

ky post është gjithmonë i përqendruar për një bashkësi dhe ka vendin e vet atje.

Akti i emërimit në një post shpirtëror i referohet gjithashtu doktrinës së dy natyrave të Krishtit: natyra hyjnore e Fjalës së përjetshme hyn në një lidhje me natyrën njerëzore kur ajo lind nga Fryma e Shenjtë. Në emërim, posti apo detyra, e cila është e shenjtë dhe e dhënë nga fuqia e Frymës së Shenjtë, hyn në lidhje me një njeri mëkatar.

Posti nuk bëhet pronë e personit, nuk është gjithashtu një gjurmë e pashlyeshme mbi personin, por është dhe mbetet një dhuratë e Krishtit, të cilën e zotëron vetëm ai dhe e jep ose e merr përsëri. Mundësia e ndarjes ose zëvendësimit të postit, detyrës nga personi është një pasojë faktike e të kuptuarit josakramental të emërimit në kishën tonë.

Aspekte të postit

Posti merret me anë të emërimit – domethënë me ndërmjetësimin e autoritetit, bekimit, shenjtërimit. Për vëllanë e administratës, posti e ka origjinën në Jezu Krishtin dhe i komunikohet atij nëpërmjet emërimit të kryer nga një apostull, i cili, për ta përsëritur edhe një here, nuk është një sakrament. Njeriu merr diçka me anë të Frymës së Shenjtë që është përtej mundësive dhe aftësive të tij.

Ashtu si kisha në tërësi, edhe vëllai i admin. varet nga prania e Frymës së Shenjtë dhe duhet të lutet për efektivitetin e tij në ushtrimin e postit. Fryma e Shenjtë jo vetëm që bën të mundur që ky vëlla të përmbushë detyrën e tij, por ai është aktiv në kryerjen e detyrës së tij, pavarësisht nëse ajo është e natyrës sakramentale, predikuese apo e një kujdesi shpirtëror.

Posti, detyra shpirtërore është shërbim ndaj Zotit nga njëra anë dhe shërbim ndaj njerëzve nga ana tjetër. Në këtë drejtim, administrimi i postit, i detyrës bazohet në urdhëresën e dyfishtë të dashurisë. Shërbimi ndaj Zotit konsiston në lëvdimin dhe adhurimin, në shpalljen e bekimeve, e të mirave të Zotit. Shërbimi ndaj të tjerëve konsiston nga njëra anë në kujdesin shpirtëror dhe mbështetjen që u bëhet anëtarëve të bashkësisë, por nga ana tjetër në përpjekjet për t'i ofruar këtë kujdes dhe mbështetje të gjithëve.

Posti dhe autoriteti

Fjala greke për autoritetin “exousia” ka kuptime të ndryshme në Testamentin e ri. Ajo tregon autoritetin me të cilin Jezusi mëson, fal mëkatet dhe kryen mrekulli, por gjithashtu autoritetin që u është dhënë dishepujve për të

dëbuar demonët, për të dhënë dhuntitë e Frymës së Shenjtë përmes vendosjes së duarve dhe autoritetin apostolik në përgjithësi. Autoriteti i dishepujve, siç tregojnë tekstet e Dhiatës së Re, varet drejtpërdrejt nga Jezusi, ashtu si autoriteti i tij varet drejtpërdrejt nga Ati. Postet që mban Jezu Krishti - mbret, prift, profet - janë shprehje e autoritetit që e ka burimin te Zoti dhe shprehet në kategoritë e posteve. Jezusi është i dërguari, të cilit i janë dhënë fuqitë e duhura nga Zoti.

Kështu apostullati merr pjesë në autoritetin e dhënë nga Jezu Krishti. Kompetencat e funksioneve të tjera rrjedhin nga pushteti i apostullit.

Krijimi i posteve

Pika fillestare e postit, e detyrës nëpër bashkësi janë dishepujt, të cilët ecën me Jezusin dhe dëshmuar me fjalë dhe me vepra se ishin të dërguar nga Perëndia. Nga këta dishepuj Jezusi zgjodhi dymbëdhjetë apostujt. Vetëm nëpërmjet punës së Frymës së Shenjtë pas ditës së Pentakostit ata shfaqen me fuqi dhe autoritet apostolik.

Testamenti i ri nuk flet për doktrinën e postit, detyrës. Bashkësitë e hershme të krishtera nuk kanë rregullore zyrtare përgjithësisht të detyrueshme dhe të strukturuar. Në fillim ishin aktivë vetëm apostujt në bashkësinë e Jeruzalemit. Më pas, punëtorë të thjeshtë u vunë si ndihmësa dhe u përdorën për të ofruar shërbimin diakonal në bashkësi. Në shkrimet e Palit ka të dhëna për një zhvillim të mëtejshëm të postit. Më vendimtare për kishën e Dhiatës së Re ishin presbiterët (kryepërqetë) dhe episkopët (bishopët), secili prej të cilëve ishte një drejtues bashkësie.

Rregulloret administrative me kalimin e kohës

Nëse shikojmë zhvillimin e njëqind viteve të fundit, bëhet e qartë se kisha ka hequr dorë vazhdimisht nga poste të veçanta ose ka ngritur poste të reja. Posti i apostullit ka mbetur i përhershëm në lëvizjen apostolike gjatë gjithë shekujve.

Deri në dekadat e para të shekullit të 20-të, Kisha Apostolike e Re mendonte pjesërisht se kisha kishte domosdoshmërisht një post me katër funksione: apostull, profet, evangjelist dhe bari. Letra drejtuar Efesianëve nuk përcakton një rend, një rregull të përgjithshëm dhe përherë të vlefshëm të detyrës. Bazuar në këtë konstatim, doktrina e postit të katërfishtë u njoh si e paqëndrueshme.

Rregullorja e postit që gjendet në katekizëm e ka bazën, pra rrjedh nga rregullorja e posteve në kohën e apostullit kryesor Johann Gottfried Bischoff. Me kalimin e kohës, poste të tilla si profeti dhe kryeplaku i bashkësisë u hoqën ose nuk u mbajtën më. Po kështu ndodhi edhe me detyrën e nëndiakonëve.

Postet e evangjelistit, bariut, evangjelistit të distriktit dhe kryeplakut të distriktit nuk vendosen, nuk jepen më. Posti i Apostujve të distrikteve dhe bishopëve të distrikteve gjithashtu nuk do të plotësohen, nuk do të vendosen më. Megjithatë, termi "apostull i distriktit" përdoret ende, domethënë për një apostull që ka detyrën për të udhëhequr një zone kishtare. Termi "bishop" ruhet gjithashtu dhe përdoret për të përcaktuar vëllanë e admin. me detyrë priftërore që është ndihmësi i apostullit.

Pushteti, autoriteti i postit dhe mandati zyrtar

Një post përfshin autoritetin zyrtar dhe mandatin zyrtar. Autoriteti zyrtar është i natyrës teologjike, mandati zyrtar është i karakterit kanonik.

Autoriteti i postit është autoriteti, i bazuar në Jezu Krishtin, i dhënë nga apostulli me emërimin nën fuqinë e Frymës së Shenjtë, për të vepruar dhe folur në emër të trinisë së Perëndisë. Ky autoritet, pushtet jepet nga emërimi. Ai skadon apo përfundon me pranimin nga apostulli të dorëheqjes së një vëllai ose me largimin nga detyra ose me vdekjen.

Me mandatin zyrtar, vëllait të admin. i jepet e drejta dhe detyra që t'i kryejë detyrat e tij në përputhje me autoritetin zyrtar që i është dhënë në një kornizë të përcaktuar hapësinore dhe kohore. Detyra, shërbimi përfundon me ndryshimin e juridiksionit, daljen në pension, pranimin e dorëheqjes nga apostulli, me largimin nga detyra ose me vdekjen.

Emërimi, ngarkimi në një detyrë, caktimi i detyrës

Në rregulloret zyrtare tashmë në fuqi, struktura trefishe e postit duket më qartë se më parë. Autoriteti shpirtëror që ka të bëjë me detyrën tani dallohet më qartë nga detyrat që duhen kryer në një organizatë kishtare.

Emërimi është fillimi në një detyrë shpirtërore. Ai kryhet në emër të trinisë së Zotit nga apostulli me vendosjen e

duarve mbi kokën e vëllait dhe me një lutje. Në këtë mënyrë merret autoriteti, shenjtërimi dhe bekimi.

Gjatë emërimit, diakoni merr autoritetin për të shpallur saktë fjalën dhe për të dhënë bekimin e Trinisë. Përveç kësaj, pas emërimit të një prifti, ai merr autoritetin për të shpallur faljen e mëkateve, për të administruar sakramentet e Pagëzimit të Shenjtë me ujë dhe për të ndarë Darkën e Shenjtë si dhe për të kryer akte, veprime bekimi. Përveç kësaj, pas emërimit në postin e apostullit, ai merr autoritetin për të administruar sakramentin e Vulës së Shenjtë dhe për të emëruar vëllezër administrate.

Gjatë përzgjedhjes së vëllezërve të admin. që do të emërohen, merret parasysh fakti se ata duhet të kenë kompetencat e nevojshme për të kryer shërbimet që lidhen me postin përkatës.

Fakti që apostulli kryesor emërohet është diçka e veçantë, sepse apostulli kryesor është edhe mbajtës i postit të apostullit. Kjo ndodh sepse apostulli kryesor, duke ushtruar shërbimin e Pjetrit dhe duke pasë fuqinë e çelësave që lidhen me të, merr udhëheqjen e të gjithë Kishës.

Ngarkimi në një detyrë është dhënia e një shërbimi që lidhet me një post dhe që përfshin një funksion drejtues në një zone kishtarë, distrikt ose bashkësi. Në këtë ngarkim jepen edhe shenjtërimi dhe bekimi. Detyra nuk është e lidhur me kohën e veprimtarisë zyrtare, por përfundon me të.

Caktimi është dhënia e një detyre vëllait të admin. ose një besimtari të thjeshtë. Për përmbushjen e këtyre shërbimeve lutet bekimi i Zotit. Vëll. e admin. mund të caktohen për të ndihmuar ata vëll. admin. që kanë funksione drejtuese.

Photo: Marcel Felde

Masthead

Publikuesi: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Zürich/Switzerland
Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany
Editori: Simon Heiniger

Apostujt e distrikteve u takuan mbas dy vjetëve në Buenos Aires

Photos: INA Sud América, Peter Johanning

Për çfarë flasin, diskutojnë apostujt e distrikteve

Takimi Ndërkombëtar i Apostujve të Distriktit në Buenos Aires përfundoi sot, pas dy vjetëve vonesë. Një shumëllojshmëri e gjerë temash ishin në rendin e ditës – ja një pasqyrim i tyre.

Takimi në kryeqytetin argjentinas ishte planifikuar në të vërtetë në ditët e Pentakostit 2020. Por siç dihet, pandemia e koronës i bëri të pamundura udhëtime dhe takime të tilla edhe në gjysmën e parë të vitit pasardhës. Apostujt e Distriktit arritën të takoheshin përsëri vetëm në nëntor 2021 në Zyrin.

“Gjatë marrjes me këto tema, ne kuptuam se sa të gjera dhe të thella janë ato. Nuk mjafton të japësh një po të thjeshtë ose një jo të thjeshtë”, kishte theksuar më parë apostulli kryesor. “Ne po i lemë kohë diskutimeve tona dhe

do të publikojmë - sapo të jenë marrë të gjitha vendimet - një koncept thelbësor, ashtu siç bëmë në vitin 2019 me ndryshimet në temën të kuptuarit e postit, e detyrës.”

Për sa i përket Babelit: Një Bibël, shumë libra

Çështja e një përkthimi të besueshëm të Biblës duke përdorur fjalorin modern ishte ngritur shpesh midis distrikteve kishare anglishtfolëse. Versioni i ri i King James (VRKJ) është në përdorim atje, ai zëvendësoi versionin

klasik të King James të vitit 2001. Megjithatë, edhe ky botim i rishikuar karakterizohet nga një gjuhë tradicionale.

Rezultati i vlerësimit profesional të përkthimeve të ndryshme: Nuk ka alternativë të përsosur. VRKJ mbetet i detyrueshëm për mësimin dhe liturgjinë e Kishës Apostolike të Re. Jashtë kornizës zyrtare, puna për përkthime shtesë është e mirëpritur.

Në parim, e njëjta gjë vlen për të gjitha vendet: Përveç përkthimit zyrtar të Biblës për mësimdhënie dhe liturgji, është i mundur një krahasim me botime më moderne; Apostujt e Distriktit do të bëjnë rekomandime për këtë.

Pika tjetër: edukimi fetar (mësimi i fesë)

Në kuadër të takimit të tyre, Apostujt e Distriktit informuan gjithashtu për përparimin që po bëhet në materialin mësimor për fëmijët: Tani që oferta e gjerë për nxënësit e shkollave të së dielës është e disponueshme me materiale të shtypura, me një portal në internet dhe me aplikacione për pajisjet celulare, një shkurtim versioni është në rrugë e sipër. Kjo u drejtohet vendeve, veçanërisht në Afrikë, ku infrastruktura nuk lejon sjelljen e versionit të plotë për çdo fëmijë. Ndërkohë, ka filluar puna për materialin në gjuhën gjermane për klasat e edukimit fetar të fëmijëve më të mëdhenj.

Apostulli kryesor Schneider është veçanërisht i shqetësuar për temën e mësimdhënies. "Mësoni vëllezërit e administratës dhe ngrini shkollën e së dielës për fëmijët në të gjitha bashkësitë," udhëheqësi i kishës ua la si një program në mbledhjen e të gjithë apostujve afrikanë në Pentakostin 2015 në Zambia. "E di që nuk është e lehtë, por besoj se asgjë nuk është e pamundur me ndihmën e Zotit!"

Të ndash përgjegjesinë

Dhe pastaj erdhi ky moment i veçantë, historik: Apostulli kryesor Jean-Luc Schneider u bëri thirrje Apostujve të Distriktit të votonin në një votim të fshehtë për një Bord Financiar të NAKI. Në të ardhmen, ai do të ketë detyrën të këshillojë dhe të mbështesë Apostullin kryesor, si organi suprem qeverisës, në çështjet financiare të Kishës mbarëbotërore. U zgjodhën Apostujt e distriktit Mark Woll (Kanada), Michael Ehrich (Gjermania e Jugut), Joseph Opemba Ekhuya (Afrika Lindore) dhe Apostulli Robert Worship (Afrika e Jugut).

"Jam shumë mirënjohës për këtë hap", tha apostulli kryesor pas zgjedhjeve. Ka qenë prej kohësh e rëndësishme për të që të ndante udhëheqjen e tij të Kishës, e cila lidhet me emërimin e tij si Apostull kryesor, me një bord të zgjedhur drejtuesish, veçanërisht në çështjet financiare.

Pavarësisht ajrit të kondicionuar atmosfera mbeti e ngrohtë deri në fund.

Pasqyra

- 02.10.2022 Evreux (Francë)
- 13.10.2022 Taguihon (Filipine)
- 15.10.2022 General Santos (Filipine)
- 16.10.2022 Tupi (Filipine)
- 23.10.2022 Provinca Limburg (Hollandë)
- 30.10.2022 Kiel (Gjermania)
- 06.11.2022 Indiana (USA)
- 13.11.2022 Nürnberg (Gjermani)
- 20.11.2022 Winterthur (Zvicër)
- 27.11.2022 Moldavia (Moldavia)
- 01.12.2022 Bloemfontein (Afrika e Jugut)
- 04.12.2022 Cape Town (Afrika e Jugut)
- 11.12.2022 Wiesbaden (Gjermani)
- 28.12.2022 Amnéville (Francë)
- 25.12.2022 e pavendosur akoma (France)

New Apostolic Church
International

